

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Y.T.**, nar., ev. č.:, státní příslušnost, t.č., zast. JUDr. Petrem Adámkem, bytem Sodoměřská 1636/35, 130 00 Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 26. 9. 2011, č.j. OAM-262/ZA-ZA06-ZA04-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 26. 9. 2011, č.j. OAM-262/ZA-ZA06-ZA04-2011 byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 11. 10. 2011. Obsahem žaloby byl zejména popis jeho příjezdu a následného pobytu v ČR a jeho rodiny a majetkové poměry jak v ČR, tak i na Ukrajině. Uvedl, že se mu v roce 2010 narodil syn, není však uveden v rodném listě jako otec, neboť matka dítěte si to nepřála. Pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu není schopen prokázat, byl však toho názoru, že se na něho vztahuje možnost udělení doplňkové ochrany.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 13. 10. 2011, č.j. 56 Az 53/2011-9 byl vyzván, aby ve stanovené lhůtě doplnil své podání (žalobu), a to v rozsahu jak uvedeno v obsahu usnesení, byl rovněž poučen o následcích nesplnění této výzvy. Žalobce na tuto výzvu žádným způsobem nereagoval, proto usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 29. 2. 2012, č.j. 56 Az 53/2011-20 byl návrh ze dne 15. 5. 2010 odmítnut. Proti usnesení podal žalobce kasační stížnost, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, č.j. 6 Azs 15/2012-45 bylo napadené usnesení Krajského soudu v Brně zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení s vysloveným závazným právním názorem, že byť podání žalobce se nachází na samé hranici projednatelnosti a Nejvyšší správní soud zcela schválil postup Krajského soudu v Brně pokud žalobce vyzval k jeho doplnění a poskytnul mu tak možnost své výhrady rozvést a upřesnit s tím však, že za situace, kdy žalobce této možnosti nevyužil a své podání nedoplnil, „*měl soud nicméně zvážit, zda původní žaloba skutečně trpí takovými nedostatky, pro něž by v řízení nebylo možno pokračovat. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že v posuzované věci tento případ, tedy, že by v řízení nemohlo být pokračováno pro neuvedení žalobních námitek, nenastal. Nezbyvá tedy než konstatovat, že z žaloby jednoznačně alespoň jeden žalobní bod vyplývá, a že odmítavé usnesení krajského soudu je tak nezákonné.*“

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Krajský soud v Brně zjistil z žaloby doručené dnem 11. 10. 2011, že hlavním důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla u žalobce snaha zůstat v České republice, kde v podstatě nepřetržitě žije od roku 1998. Je schopen si najít práci a vydělat dostatek peněz na živobytí a být se svými blízkými. Na Ukrajině nemá nikoho blízkého a s ohledem na dobu, kterou strávil mimo Ukrajinu, by velmi těžko byl schopen přežít na Ukrajině. V České republice žije od roku 1994 jeho otec, který se zde oženil s občankou České republiky a obdržel trvalý pobyt v ČR. Žije v rodinném domku v Jablonci nad Nisou. I když otec a jeho manželka nepotřebují každodenní péči, je ve věku, kdy je zapotřebí jim pomoci. Dále uvedl, že má v České republice mimomanželské dítě, syna, narozeného dne 7. 7. 2010, v rodném listě jako otec není uveden, neboť jeho matka si to nepřála. Přiznal, že pronásledování z politických, náboženských a rasových důvodů na Ukrajině nemůže prokázat. Navrhl zrušit přezkoumávané rozhodnutí žalovaného a vrácení věci správnímu orgánu k novému projednání.

III.

Podstata právního stanoviska žalovaného:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 18. 1. 2012 navrhl, aby soud žalobu zamítl. Popřel oprávněnost žaloby, neboť neproказuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dle názoru žalovaného žalobcova žádost se jeví především jako účelová, neboť žalobce žádá

o mezinárodní ochranu výhradně z důvodu legalizace jeho pobytu v ČR. Trvalý pobyt mu byl zrušen v roce 2005, od té doby mu 2x bylo vystaveno rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal se skutečností, že v ČR pobývá otec žadatele, i v této souvislosti však neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany a žádost žalobce shledal nedůvodnou. Žalovaný měl proto za to, že náležitě posoudil skutkový stav věci, neshledal důvodnost aplikace jiného ustanovení než ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

IV.

Shrnutí obsahu správního spisu a podstatných skutečností zjištěných z přezkumného soudního řízení:

V podání ze dne 19. 10. 2012 sdělil žalobce, že nesouhlasí, aby soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

K předmětu řízení uvedl, že důvodem podání žaloby byl chybný procesní postup ve správním řízení a v důsledku toho i nesprávně vyhodnocené důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

V návaznosti na skutečnosti uvedené při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 20. 9. 2011 sdělil, že na území České republiky přicestoval v roce 1998 za svým otcem F. M. T., nar., který byl již ženatý se státní občankou České republiky a měl trvalý pobyt z důvodu rodinného příslušníka občana České republiky. Žije v Jablonci nad Nisou. Po svém příjezdu žalobce obdržel trvalý pobyt jako rodinný příslušník, jeho platnost byla zrušena v roce 2005, na území ČR zůstal bez povolení do roku 2006. Poté žil v Polsku do roku 2008 a v uvedeném roce se vrátil zpět do České republiky a žil u svého otce a jeho manželky. Otec je nemocný (vysoký krevní tlak, artróza, DNA), je poživitelem invalidního důchodu. Žalobce má bratra žijícího v Ruské federaci na Sibiři, s ním však není v kontaktu. Po návratu do ČR v roce 2008 se seznámil s ženou, která dne 7. 7. 2010 porodila jeho syna, nechtěla však, aby byl zapsán v rodném listě dítěte jako jeho otec. Výživné na něho nepožaduje. Poté, co podal žádost o azyl (dne 14. 9. 2011) seznámil se s Y.S., rozvedenou ženou, matkou dvou nezletilých dětí. Jmenovaná i její děti mají ukrajinské státní občanství, v ČR mají trvalý pobyt. Žije s nimi ve společné domácnosti, společně hospodaří, podílí se na výchově jejich dětí. Uvažují o uzavření manželství. Bytové podmínky vyřešili podnájemem bytu na adrese S otcem a jeho ženou se pravidelně stýká, dojíždí za nimi. Pomáhá s údržbou domu a péčí o zahradu.

Namítl, že žalovaný se nezabýval otázkou, zda v jeho případě je možné udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. V případě, že by byl nucen vycestovat na Ukrajinu, nemůže se se současnou přítelkyní a jejími dětmi stýkat a nemůže realizovat rodinný život. Stejný problém by byl i s jeho otcem a jeho manželkou. Byl přesvědčen, že návratem na Ukrajinu by byl jeho rodinný život v zemi jeho původu zcela znemožněn. Uvedl dále, že v České republice měl trvalý pobyt, na Ukrajině musel zrušit trvalý pobyt a odevzdat vnitřní pas. Při návratu na Ukrajinu by byl bezdomovec, neobdržel by žádné doklady, nemohl by najít práci a bydlení. Z tohoto důvodu je Česká republika povinna umožnit mu přenést jeho rodinný, resp. soukromý život na její území a za tímto účelem poskytnout doplňkovou ochranu. Byl proto toho názoru, že správní orgán nesprávně

a v rozporu s materiální pravdou vyhodnotil vážnost dopadu na jeho rodinný a soukromý život v případě jeho vycestování.

Soud ve věci nařídil jednání dne 13. 12. 2012. Žalobce ve své výpovědi uvedl skutečnosti vyplývající z žaloby správního spisu i podání ze dne 19. 10. 2012. Uvedl dále, že první jeho pobyt v ČR byl od roku 1998 s krátkodobými návštěvami na Ukrajině až do roku 2006, kdy bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění na dobu 2 let, neboť jeho pobyt v ČR nebyl právně upraven. Zdržoval se v Polsku, v roce 2008 se vrátil zpět do ČR, kde se zdržuje nelegálně, nepřetržitě. Tvrdil, že cestovní pas ztratil na jaře 2011 v ČR, o možnosti podat žádost o azyl dříve nevěděl. Dne 23. 8. 2011 byl zadržen Policií ČR, bylo vydáno rozhodnutí vyhoštění, a to do dne 29. 9. 2011. Posléze dne 14. 9. 2011 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl dále, že na Ukrajině nikdy nebyl trestně stíhán, politicky perzekuován, vystaven ohrožení života. Prostřednictvím právního zástupce sdělil, že postup žalovaného ve správním řízení byl chybný, jestliže věc nebyla náležitě řešena z hlediska § 14b zákona o rodině. Přiznal, že pobyt v ČR hodlá zlegalizovat z důvodu sloučení s rodinou, péče o otce. V této souvislosti předložil i lékařskou zprávu MUDr. J.P., revmatoložky z Jablonce nad Nisou ze dne 8. 11. 2012 prokazující, že jeho otec F.T. má diagnostikovanou aktivní artritidu a polyartikulární DNU.

Zástupkyně žalovaného nepokládala za důvodnou námitku žalobce, že jeho žádost o azyl nebyla posuzovaná i z hlediska tzv. doplňkové ochrany. Žádný vážný relevantní důvod podle zákona o azylu k vyhovění žádosti nebyl dán. Z průběhu správního řízení i jednání u soudu vyplynulo, že žalobce se opakovaně zdržoval na území ČR, od roku 2008 nepřetržitě, nelegálně, byť si této situace měl být vědom, neřešil ji však. Navrhla proto zamítnutí žaloby.

Ve správním spise se nachází žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal žalobce dne 14. 9. 2011 a v níž potvrdil, že Ukrajinu opustil v roce 2002, kdy odjel za otcem do České republiky, kde pobýval do roku 2006, měl povolení k pobytu. Poté odcestoval do Polska, kde žil 2 roky, v roce 2008 se opět vrátil do České republiky. O udělení mezinárodní ochrany žádal, jelikož chtěl v ČR zůstat se svým otcem.

Z protokolu ze dne 20. 9. 2011 dále vyplynulo, že jeho otec pobýval v ČR již od roku 1994, vyřídil si trvalý pobyt. Od roku 1998 žil s ním v Jablonci nad Nisou, měl povolený trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny, začal pracovat jako zedník. Platnost trvalého pobytu mu byla zrušena v roce 2005, dostal 2 roky zákaz pobytu, zdržoval se v Polsku, poté v roce 2008 se opět vrátil do ČR, nový pobyt si však nevyřídil, neměl peníze, v ČR se zdržoval nelegálně. Dne 23. 8. 2011 byl zadržen v Praze policií, cestovní doklad ztratil v dubnu roku 2011. Bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění na dobu jednoho roku, území ČR měl opustit do dne 29. 9. 2011. Neodcestoval, požádal o udělení mezinárodní ochrany. O této možnosti se dozvěděl od svých přátel, dříve o tom nevěděl. Žádost podal z důvodu legalizace svého dalšího pobytu v ČR, do vlasti se odmítá vrátit, jelikož tam nemá žádné zázemí.

V.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Institutem zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 zákona o azylu se NSS detailně zabýval poprvé v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaném pod č. 244/2004 Sb., kde uvedl, že „zákon o azylu v ust. § 16 obsahuje jednak případy, kdy

k naplnění podmínek zamítnutí žádosti jsou rozhodné důvody, pro které se žadatel o azyl azylové ochrany dovolává a kdy je třeba tvrzení žadatele a doložení tvrzených skutečností vážit (např. ekonomické podmínky, tvrzení všeobecné nouze, jiné než azylově relevantní důvody, nevěrohodná tvrzení, atd.), jednak případy objektivních skutečností, u nichž jsou důvody žádosti o azyl zcela nerozhodné (např. neexistence či padělání cestovního dokladu, hrozba vyhoštění či vydání k trestnímu stíhání). Přes rozdílnost obou kategorií zjevné nedůvodnosti (z hlediska nezbytnosti hodnocení žadatelem uváděných důvodů) při naplnění podmínek kteréhokoliv důvodu a dodržení zákonné lhůty pro rozhodnutí správní orgán rozhodne o zamítnutí žádosti, a tím je vyloučeno rozhodnutí podle § 12 zákona o azylu. Je tak zcela nerozhodné, jaké důvody stěžovatel tvrdil a jaké důkazy předkládal k doložení svého tvrzení o politickém pronásledování. Podstatné ovšem je, zda byly v jeho případě podmínky ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu naplněny.“ Na tento judikát pak navázal rozsudek ze dne 10. 2. 2004, č.j. 4 Azs 35/2003-74, www.nssoud.cz i rozsudek ze dne 2. 3. 2005, č.j. 3 Azs 77/2004-86, www.nssoud.cz. Právní názor NSS vyjádření v citovaných judikátech zastával tento soud i v následujících letech, tj. po datu 31. 8. 2005, kdy došlo ke změně zákona o azylu. Na základě posouzení rozšířeným senátem, které je vyjádřeno v rozhodnutí ze dne 25. 1. 2011, č.j. 5 Azs 6/2010-107, cílem § 16 zákona o azylu je pouze urychlení řízení o žádostech těch žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, kteří nesplňují žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Tuto skutečnost ostatně odráží i důvodová zpráva k návrhu zákona o azylu, která v pasáži vztahující se k § 16 uvádí, že „návrh tím sleduje evropský trend eliminovat náklady spojené s pobytem např. žadatelů, kteří o udělení azylu žádají toliko z ekonomických důvodů zrychlením azylového řízení.“ Byť je v § 16 zákona o azylu poněkud nesystematicky uveden společně s § 15 a § 15a zákona o azylu v části nadepsané rubrikou „Důvody vylučující udělení mezinárodní ochrany“, nelze toto ustanovení chápat jako výlukou z mezinárodní ochrany, které brání věcnému posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ustanovení § 16 zákona o azylu upravuje pouze podmínky, za nichž může správní orgán rozhodnout o žádosti v tzv. „zrychleném“ řízení, tedy v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu ve lhůtě 30 dnů, přičemž není povinen provádět obsáhlé dokazování k důvodům uváděným v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. To platí ale pouze tehdy, jedná-li se skutečně o zjevně nedůvodnou žádost z hlediska všech forem mezinárodní ochrany. Pokud tedy např. žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí relevantní důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (§ 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu) a navíc podal žádost o udělení mezinárodní ochrany teprve poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění (§ 16 odst. 2 zákona o azylu), nelze bez dalšího vyslovit závěr, že na jeho straně nemohou být například vzhledem k jeho zdravotnímu stavu, dány důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a že se jedná i z pohledu tohoto ustanovení o zjevně nedůvodnou žádost (viz citovaný rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2011, č.j. 5 Azs 6/2010-112, www.nssoud.cz). Stávající judikatura je tak v podstatě postavena na nevyvratitelné domněnce, že v případě uplatnění jakéhokoliv důvodu pro postup dle § 16 odst. 1 písm. a) až h) či § 16 odst. 2 zákona o azylu žadatel nenaplnuje podmínky ani pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14 až § 14b zákona o azylu. Takový závěr však v řadě případů nemusí být správný. Zjevnou nedůvodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nutno posuzovat z hlediska všech forem mezinárodní ochrany upravený zákonem o azylu. Žádost o udělení mezinárodní ochrany lze tedy zamítnout podle § 16 zákona o azylu pouze tehdy, je-li skutečně zjevně nedůvodná, nejen z hlediska § 12 a § 14a citovaného zákona, ale i z hlediska § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu, tzn. nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr však musí být v rozhodnutí podrobně a důsledně odůvodněn. I v případě rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu totiž, jak již bylo řečeno, musely být v předchozím řízení nutně zvažovány případné důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Pokud nebyly shledány, žádost byla

vyhodnocena z hlediska tohoto ustanovení jako zjevně nedůvodná. Je třeba se dále zabývat i tím, zda zde nejsou relevantní důvody podle § 14 zákona o azylu. Obdobné závěry platí i pro azyl a doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny podle § 13a, § 14b zákona o azylu.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalobcem uplatněná argumentace ve vztahu k napadenému rozhodnutí není důvodná. V daném případě žalobce jako důvod, proč žádá o mezinárodní ochranu v samotné žádosti a během následného pohovoru v průběhu správního řízení označil skutečnost, že v ČR žije dlouhodobě jeho otec, který se oženil s ženou české státní příslušnosti, má na území ČR trvalý pobyt. Dále žalobce uvedl, že po podání žádosti o azyl, tj. po dni 14. 9. 2011 navázal známost s Y.S., ukrajinské státní příslušnosti, rozvedenou ženou, matkou dvou dětí ve věku 16 let a 10 let. Se jmenovanou a jejími dětmi žije ve společné domácnosti, plánují uzavření manželství. V tomto ohledu lze plně souhlasit se žalovaným, že uvedený záměr nemůže být sám o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, a to v jakékoliv formě. Zároveň žalobce uvedl, že na Ukrajině nebyl trestně stíhán, nebyl pronásledován z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě. Na Ukrajinu se odmítl vrátit, neboť jeho matka zemřela, otec od roku 1991 žije v České republice, kde si upravil rodinné poměry. Žalobcův bratr žije v Ruské federaci na Sibiři, kde i pracuje, nejsou spolu v žádném kontaktu. Žalobce tedy neuváděl v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu či že by mu hrozilo po návratu na Ukrajinu skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Nebylo rovněž ani zjištěno, že by mu v případě návratu na Ukrajinu hrozilo uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Sám žalobce v průběhu řízení uvedl, že žádné problémy s policií či jinými orgány neměl. Z jeho žádosti i výpovědi během konaného pohovoru, taktéž i výpovědi v rámci soudního jednání, vyplynulo, že do řízení o mezinárodní ochraně vstoupil poté, co s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Do České republiky přicestoval v roce 1998 za svým otcem, který byl v té době již ženatý, po svém příjezdu obdržel trvalý pobyt jako rodinný příslušník, platnost trvalého pobytu mu byla zrušena v roce 2005, ale i nadále zůstal na území ČR bez povolení, a to do roku 2006. Bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění na dobu dvou let, které strávil v Polsku, v roce 2008 se vrátil zpět do ČR, kde se zdržoval nepřetržitě a nelegálně. Dne 23. 8. 2011 byl zadržen policií, od dubna roku 2011 byl bez cestovního dokladu, který tvrdil, že ztratil. Bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění na dobu jednoho roku, obdržel výjezdní vízum, do dne 29. 9. 2011 měl Českou republiku opustit. Po této události podal žádost o azyl, a to dne 14. 9. 2011. Tvrdil, že dříve, tj. od roku 2008 nevěděl o možnosti podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po návratu do vlasti si neuměl svůj život představit, vzhledem k tomu, že v České republice měl trvalý pobyt, musel zrušit trvalý pobyt na Ukrajině a odevzdat vnitřní pas. Při návratu na Ukrajinu by byl bezdomovec, neobdržel by žádné doklady, nemohl by najít práci a bydlení.

Správní orgán zamítl žádost žadatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť v jeho případě neshledal důvody podřaditelné pod § 12 až § 14 Sb. téhož zákona. Ačkoliv žalobce byl toho názoru, že žalovaný nedostatečně postupoval při zkoumání zákonných podmínek dle § 14b zákona o azylu, soud tento názor nesdílí, neboť žalovaný v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí uvedl, že žalobce v souvislosti s návratem na Ukrajinu nezmínil žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno podřadit pod § 14b citovaného zákona, ač mohl a měl si být vědom, že před

zadržením Policií ČR dne 23. 8. 2011, již tři roky žil v České republice nepřetržitě a nelegálně a teprve po vydání rozhodnutí o jeho vyhoštění podal předmětnou žádost. Navíc se jednalo v jeho případě již o druhé vyhoštění, neboť sám přiznal, že v roce 2005 mu byla ukončena platnost trvalého pobytu, přesto na území ČR zůstal bez povolení do roku 2006, do Polska vycestoval poté, co mu bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění na dobu dvou let. Odvolává-li se na to, že má na území ČR otce, který zde pobývá na základě povolení k trvalému pobytu a žije ve společné domácnosti s manželkou, která je občankou ČR, sice potvrzuje existující rodinný vztah, nicméně bylo prokázáno, že zdravotní stav otce, byť je poživitelem invalidního důchodu není natolik závažný, aby vyžadoval soustavnou a nepřetržitou péči ze strany jeho syna, který navíc se zdržuje v Praze, otec bydlí v Jablonci nad Nisou, čili jejich setkání jsou pouze příležitostná. Žalobce navíc sám vypověděl, že otci pomáhá především s údržbou domu a péčí o zahradu.

V usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 1. 2011, č.j. 5 Azs 6/2010-107, Nejvyšší správní soud vyložil, že žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede, či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona o azylu, lze jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany. Správní orgán musí tento závěr ve svém rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu odůvodnit. Této povinnosti žalovaný jak ve vztahu k azylu, tak i k doplňkové ochraně v případě žalobce dostál. Žalobce v průběhu řízení potvrdil, že důvody jeho příjezdu i potřeba setrvání na území republiky byly čistě soukromé povahy. Závěr žalovaného, že žalobce neuvedl skutečnosti svědčící tomu, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu, plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení. Stejně tak se žalovaný zabýval i tím, zda u žalobce nenastaly důvody svědčící pro udělení humanitárního azylu nebo azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Jelikož žalovaný dospěl k závěru, že žadatelovy potíže nelze podřadit pod žádný z důvodů udělení azylu, mohl jeho žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Není tedy pravdou, že by se nezabýval žalobcovými tvrzenými skutečnostmi ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu, jak žalobce namítá. Krajský soud v Brně s hodnocením správního orgánu souhlasí. Ani snaha žalobce o legalizaci pobytu za účelem péče o otce, soužití s ženou ukrajinské státní příslušnosti, jejími dvěma nezletilými dětmi i perspektivně případné uzavření manželství neobstojí jako relevantní důvod ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu. Tak jak již výše uvedeno, otec žalobce, byť má povolen trvalý pobyt na území ČR, je ženatý s ženou české státní příslušnosti, oba žijí v rodinném domku v Jablonci nad Nisou, na rozdíl od žalobce, který se zdržuje v Praze, jejich kontakt tudíž není každodenní. Tak jak i sám žalobce přiznal, jeho výpomoc otci spočívá zejména v údržbě domu a zahrady. Nelze rovněž přehlédnout krátkodobost trvání známosti a soužití s žalobcovou současnou přítelkyní, která doposud nedává garanci pevnosti a perspektivity tohoto vztahu. Jinými slovy, je diskutabilní, zda vztah žalobce s přítelkyní, tak jak byl prezentován v době správního řízení, bylo možno charakterizovat za dlouhodobý a intenzivní, aby ho bylo možno považovat za vztah, zasluhující ochranu dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod /viz rozsudek NSS ze dne 17.2.2012, č.j. 56 Az 37/2011-6, www.nssoud.cz/. Soud však připustil, že žalovaný sice odůvodnil přezkoumávané rozhodnutí i z hlediska § 14b, avšak odkaz na citované právní ustanovení neuvedl. Zjištěné pochybení však bylo bez vlivu na vyslovení nezákonnosti rozhodnutí žalovaného.

Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že jednání žalobce svědčí o účelovosti s cílem legalizace dalšího pobytu na území ČR. Ze správního řízení bylo zjištěno, že vlast

neopustil na základě žádného z azylově relevantních důvodů a ani jeho obavy z návratu nelze považovat za opodstatněné ve smyslu zákona o azylu. Prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu se snaží tedy především o legalizaci svého pobytu na území ČR. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 37/2003, www.nssoud.cz, dle kterého:.....*“poskytnutí azylu je specifickým důvodem pr opovolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“*.

Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že učiněný právní názor žalovaného byl podložen dostatečně zjištěným skutkovým stavem, vycházel z relevantních zpráv, které objektivně posuzovaly všechny rozhodné skutečnosti. Za daného stavu proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. prosince 2012

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně